

Článek pro Katolický týdeník

NÁRODNÍ POCHOD PRO RODINU 2018

Podporu rodiny vidím v dnešní době jako naléhavý a dlouhodobý úkol. Národní pochod pro rodinu sám od sebe rodině nepomůže, ale má šanci upozornit společnost na vážný problém a také složením účastníků nabídnout jiný pohled na rodinu, než jaký často ukazují sdělovací prostředky a někteří politici. Selským rozumem můžeme snadno pochopit, že národ bez zdravé rodiny nemá budoucnost. Aniž bych se chtěl dotknout všech, kteří nevyrostli ve zdravé rodině, nemohou či nechtějí zakládat přirozené rodiny muže a ženy otevřené pro přijetí a výchovu dětí, musím podtrhnout, že společnost potřebuje rodiny, které přijímají a dobře vychovávají děti, a že takovým rodinám je společnost povinna prokazovat úctu a nabízet podporu, protože jsou pro ni nenahraditelným přínosem. Jen zaslepení lidé mohou ve velkém zavát cizí pracovníky do našich podniků, kterým chybí lidé, nebo naopak šířit strach z migrantů, když současně nepracují pro rodinu a novou generaci. Je třeba mít přirozenou chuť a odvahu k životu, pak nás nepřemůže strach a poroste lidská naděje.

V naší diecézi se pravidelně scházíme k modlitbám za rodiny v Napajedlích u hrobu Aničky Zelíkové, kandidátky blahorečení, která nabídla Bohu svůj život na smír za potraty. Jsem rád, že tam chodí řada lidí i v jiné termíny. Na národní pochod jsem dosud jezdit nemohl, protože jsem byl bez pomocného biskupa a diecéze vyžadovala mou přítomnost ve farnostech. Po jmenování pomocných biskupů se situace trochu změnila, a proto rád podpořím rodinu i osobní účastí na Národním pochodu, který si zaslouží velkou podporu, a čekám, že tam potkám mnoho lidí, kterým záleží na budoucnosti národa a jsou ochotni dělat pro něj víc, než naříkat či kritizovat.

Rodina s více dětmi je ideálním výchovným prostředím, kde se lidé od malička učí žít ve společenství, brát na sebe ohled, pomáhat si, ale také se umět prosadit. Ve společnosti a veřejném mínění je třeba prosadit větší uznání mateřství a otcovství a stejně tak právo dětí na lásku a věrnost rodičů a stabilní zázemí domova neohrožovaného rozvodu. Na druhé straně by mělo být samozřejmostí, že ti, kteří děti nevychovávali, taktně a obětavě pomáhají podle svých možností rodinám, které mají více dětí. Nejde jen o pomoc institucionální prostřednictvím daní a různých dávek, ale i docela osobně, třeba v širším příbuzenstvu, sousedství nebo kruhu přátel. Kolik významných osobností našeho národa pocházelo z chudých početných rodin a mohlo vystudovat jen proto, že je na studiích vydržoval třeba bezdětný strýček?

Děkuji všem, kteří se zapojí do společného díla ozdravení naší společnosti prostřednictvím rodin ať už účastí na pochodu, či konkrétní pomocí rodinám nebo modlitbou, ale především také svým osobním přínosem k ozdravení vlastní rodiny projevem nezištné lásky, která hledá dobro druhých, umí ocenit i pochválit a také odpouštět.

Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký